

Au fugit ca sclavi dar se întorc liberi pentru a-și apăra frații

Cătălin Hidegcuti – Raidul Micuților (H. C. Andrei)

Lumea subterană este de o frumusețe rară.

Iar printre admiratorii cei mai înfocați a minunățiilor ei se numără dwarfii, gnomii și duregarii. Pentru ei, lumina aproape inexistentă, lucirile puțurilor de apă care se reflectă în pereți și mușchiul moale sunt bucurii inegalabile.

Dar lumea subterană este periculoasă, cei care ajung să o străbată nu au timp să-i cunoască frumusețile. Iar principala cauză sunt ei.

Elfii întunecați.

Lumea subterană este împărăția lor. Nimic și nimeni nu mișcă în ea fără să știe ei. Patrulă elfești o bat în lung și-n lat căutând intrușii destul de proști încât să le încalce teritoriul.

Cele câteva orașe ale duregarilor și piticilor care rămân încă independente trebuie să le plătească tribut. Atât în aur cât și în sânge. O parte din copiii piticilor sunt luați pentru a fi crescuți ca sclavi în fortărețele elfilor întunecați. Unde sunt foarte apreciați pentru puterea lor de îndurare și forță. Atunci când se întâmplă ca sclavii să lipsească elfii fac câteva raiduri printre vecini. Și niciodată nu se întorc cu mâna goală.

Cu un pumn de fier și magie elfii întunecați conduc lumea subterană.

Nu toți erau de acord cu starea de fapt existentă.

— Mișcați-vă mai repede, trebuie să închidem intrarea în tunel înainte să fim văzuți; îndemna un pitic vânjos cu o secure dublă în mână

Ceilalți micuți, cărora li se adresase, lucrau fără încetare și în scurt timp intrarea în tunelul secundar de unde ieșiseră era sigilată, nu se mai vedea nici măcar o urmă, cât de mică, a trecerii lor prin adâncul pământului.

Micuții însă nu aveau timp de relaxare, trebuiau să se miște repede dacă vroiau să rămână nedetecțati de către dușmanii lor de moarte. Își strânseseră lucrurile în grabă și îl urmară pe Damut, un duregar care crescuse în zonă și cunoștea grottele ca nimeni altul.

Îl urmară în tăcere de-a lungul a mai multor culoare, treceri înguste și caverne uluitoare până ce dădură într-un tunel strâmt care se contorsiona ca un șarpe prin interiorul pământului. Pe unde coborâra cu greutate.

Damut se opri în fața unui perete de stâncă și șopti cuvinte în limba ancestrală a pietrei. Fără niciun sunet stânca milenară se despărți și o crăpătură îngustă le permise micuților să treacă prin ea într-o peșteră încăpătoare.

După ce trecură cu toții stânca se închise la loc blocând orice posibili urmăritori.

Peștera era ovală, pereți neregulați din calcar și granit, cu un capăt mai lung și îngust, cel opus intrării, spre care cobora lin și tavanul. Pe fundul peșterii clipoea un bazin cu apă limpede, un pat de mușchi înconjurând bazinul, plantele bucurându-se din plin de prezența binefăcătoare a apei pentru a se dezvolta și trăi. Printre mușchiul brun, chiar la marginea bazinului creștea o specie de plantă bioluminescentă cu frunze late care răspândea îndeajuns lumină ca să se creeze o penumbră liniștitoare.

— Am ajuns șefule; declară Damut trântindu-și desaga la pământ Dorn, conducătorul cetei de bravi micuți cercetă caverna cu privirea. Da, avea să fie un loc bun pentru un avanpost.

— Ești sigur că întunecații nu ne vor găsi?

— Aici ne-am ascuns atunci când am scăpat din sclavie, înainte să fim găsiți și salvați de iscoadele voastre. Tunelurile prin care am trecut fac parte dintr-o mină mai veche de unde s-a extras mitril. De când vâna a secat nimeni nu mai vine pe aici. Doar câte o patrulă din

timp în timp. Printre sclavi se zvonea că creaturi din cele mai ciudate și-au făcut culcușul prin zonă. Viermi tunelari, hrelinei și terori de adânc. Niciuna cu care ai vrea să te întâlnești.

Edwn, un pitic al adâncurilor cu zâmbet șters, armură din mithril, o spadă scurtă la brâu și o cicatrice de-a latul întregii fețe li se alătură discuției:

— De ce n-am putut rămâne lângă poartă? Am fi avut o legătură directă cu cei de acasă. Primeam provizii, știri și noi recruți.

— Pentru-că eram prea aproape de orașele elfilor întunecați. Până acum trecerile deschise între lumi au fost mici în dimensiuni, prea mici pentru a atrage atenția. Poarta noastră a fost mult mai mare. Am deschis poarta acolo deoarece nodul de energie bloca puterile scurtătorilor. Dar și skatii au gărzi la nod. Dacă am fi făcut tabăra permanentă acolo ne-ar fi găsit cu siguranță până la urmă. Nu uita, suntem aici în misiune de hărțuire. Nu îi putem lăsa să găsească poarta.

Ceata de pitici războinici venea de pe Dura, mai exact din adâncurile lumii numite Dura.

În urmă cu multe sute de ani, un clan de duregari (pitici schimbați de magia elfilor întunecați pentru a fi sclavi mai buni) ținut în sclavie de elfii întunecați din Lassa, una dintre marile metropole ale subteranelor, a încercat să scape construind un portal magteh către o altă lume.

Aventura lor s-a terminat într-un dezastru, portalul a deschis trecerea către o lume infernală, de nelocuit, iar întunecații au fost cât pe ce să le descopere tentativa de scăpare. Mii dintre ei au murit acoperind urmele și dându-le timp celorlalți să ascundă mașinăria. Descurajați, duregarii au lăsat mașinăria care deschidea poarta să ruginească, uitată.

Dar mai târziu, un pitic al adâncurilor, văr cu duregarii a fost găsit de elfii întunecați la marginea orașului. L-au aruncat printre sclavi, doar încă unul în plus la muncă.

Duregarii l-au primit cu răceală, ei nu prea sunt sociabili, la început.

Nu trebuie să mire pe nimeni că sunt așa dat fiind condițiile în

care trăiesc ei.

Căci duregarii își duc viața în străfundurile pământului, spre deosebire de pitici care trăiesc aproape de suprafață. Sunt vânați mereu de către elfii întunecați și de către alte creaturi ciudate ce trăiesc sub pământ. Orașele lor sunt fortărețe de luptă în adevăratul sens al cuvântului cu ziduri tari din piatră și metal.

În subteran nu există câmpuri de cereale, dar piticii și duregarii le-au înlocuit cu plantații de ciuperci și în caverne speciale au construit cristale care produc o lumină asemănătoare cu cea naturală de la suprafață unde sunt crescute culturi de cereale cu bob. Ceea ce îi miră pe mulți de la suprafață este că duregarii cresc animale. Ei au un mod numai a lor de a le crește care a fost adoptat și de unele dintre rasele de la suprafață. Animalele nu sunt scoase niciodată afară din ocoalele lor subterane și duregarii le duc acolo mâncare și apă. Din pieile lor duregarii își confecționează mare parte din lucruri, restul din piatră sau metal, lemn nu prea există sub pământ, doar ce se aduce de la suprafață, dar unele specii de plante rezistă fără lumină și din scoarța lor duregarii și piticii produc produsele pe care alții le fac din lemn.

Primul lucru pe care îl învață copii de duregari și pitici este cum să simtă efectele magiei, căci ei nu sunt o rasă cu sensibilitate la câmpurile mistice și cad cu ușurință pradă puterii lor.

Teama de stăpânitorii lor elfi întunecați le domină viața iar sentimentul de revoltă din ei este gata oricând să izbucnească cu furie. Sunt gata să se alieze și să ofere ajutor oricui care îi poate răni, cât timp aceștia din urmă nu află.

Aceasta este viața duregarilor semi-liberi, a sclavilor e infinit mai rea, de aceea ei sunt așa cum sunt și se țin la o parte de orice străini.

Sclavul cel nou s-a făcut remarcat rapid, duregarii și-au dat seama că era ceva deosebit la el. Nimeni nu înțelegea la fel de bine ca el tehnologia cristalelor și a energiilor sau amestecurile magteh pe care le mai foloseau din când în când și elfii întunecați. De unul singur a scos de sub praf portalul și l-a pus din nou în funcțiune.

L-a modificat în așa fel încât să se deschidă spre o altă lume. O lume stearpă și lipsită de viață la suprafață. Dar o lume fără elfi întunecați în a cărei subterane se puteau ascunde duregarii și piticii.

O lume care a fost botezată Dura după numele lui.

Tot el a condus revolta împotriva întunecaților din Lassa.

Revoltă care a reușit datorită armelor concepute de el.

După ce-au devastat orașul sclavii au fugit prin poartă către Dura.

Distrugând portalul în urma lor.

În noua lume și-au construit o patrie, o nouă casă, o civilizație proprie. În timp au deschis porți spre alte lumi și alții li s-au alăturat, pitici și pitici ai adâncurilor. Noi invenții și-au făcut locul, noi echipamente și mașinării care au transformat adâncurile într-un loc plăcut și pentru alte rase. O nouă epocă a început. O epocă a dezvoltării.

Dar după atâția ani, Durat, acum bătrân și ros de ani, cât și ceilalți membri a conducerii noii lumi au decis să se întoarcă în lumea din care fugiseră. Însă trebuiau să fie atenți, elfii întunecați erau puternici iar memoria lor era foarte lungă, încă îi căutau pe cei ce arseseră Lassa.

Iar populația din Dura era redusă ca număr, în comparație cu armile celor întunecați. Chiar și cu ajutorul noilor tehnologii și mecanisme probabil ar fi fost învinși.

Așa că au hotărât să cerceteze terenul înainte de a porni un război. Mai multe echipe de pitici și duregari au trecut prin o altă poartă, mai mică, către vechea lor lume, A'Parna. Ei au cercetat subteranele încercând să caute un loc unde s-ar putea înființa o tabără permanentă, în același timp evitându-i pe întunecați.

Apoi l-au trimis pe Dorn și trupa sa, ei urmau să-i hărțuiască pe întunecați la marginea teritoriilor și să caute aliați în războiul care tocmai începea împotriva foștilor lor stăpâni. Dar erau îngrijorați să nu trezească bănuieli care să ducă la începerea unei vânători organizate.

Elfilor nu le-ar fi luat mult timp ca să-și dea seama că altcineva se perindă prin teritoriile lor. De aceea planul era să se depărteze de așezările principale și să atace forturile mai mici ale întunecaților, să caute aliați printre acele puține orașe care nu erau în stăpânirea lor. Și nu uitau de lumea de la suprafață unde mai mult ca sigur că s-ar fi găsit popoare gata să sprijine pe cineva ce lupta cu elfii din adâncuri.

Dacă aveau să fie descoperiți și prinși urmau să-și distrugă echipamentul. Elfii ar fi găsit o cale să ajungă la Dura dacă găseau echipamentele intacte. Iar furia lor era devastatoare.

Ceata se apucă să-și așeze tabăra, unii despachetau baloturile cu

arme și provizii în timp ce alții ridicau corturile. Câțiva dintre ei, mașiniștii, își instalau aparatele de detectare a magiei și de furnizare a energiei, cele din urmă arătau ca niște cutii pătrate cu mai mulți cilindri în partea superioară în care se puneau cristalele care funcționau ca și reactoare pentru pitici. Magii micuților împloteau vrăji care îi vor ascunde de văzul scurtătorilor întunecați. Dar magia nu era punctul tare a micuților, se înțelegeau mai bine cu mecanismele și mașinile. De aceea aduseseră cu ei mașini care blocau, în parte, orice tip de vedere îndepărtată magică.

Aproape de intrarea în peșteră instalară balista cu repetiție pe care o adusesă cu ei pe bucăți, de fapt o modificare a mașinii de luptă obișnuită, dar în loc de săgeți lansa lame lungi încărcate cu electricitate în așa fel încât să spargă apărările magice, sau, alternativ, o bombă ce exploda la o anumită distanță în o mie de țepi, mortali pentru orice tip de infanterie ușoară.

Deschizând cutii lungi piticii scoaseră o serie de arme ciudate. Aruncătoare, puști și favoritele piticilor, pistoale. De toate tipurile. De la cele care trăgeau bile înscrise cu rune până la cele ce slobozeau proiectile de energie. Tipul acesta de arme urmau să fie singurul avantaj pe care îl aveau micuții în lupta lor cu magicienii elfilor întunecați și de aceea țineau la ele ca la ochii din cap.

Și proviziile au fost depozitate cu grijă, Dorn nu vroia să se bazeze pe vânat, știa ce rar era acesta în subterane și în niciun caz nu ar fi ajuns pentru o ceată atât de mare. Rațiile lor uscate trebuiau să le ajungă pentru cel puțin o lună. Cu apa nu vor avea probleme, aveau din belșug mulțumită bazinului.

Dorn îi alesese pe Umas și Edwn să fie cercetași și îi chemă la sfat. Prima lor țintă era Nak'Vassar, un oraș de la periferia domeniilor întunecaților și care servea drept punct de distribuție a hranei în regiune. Dorn știa unde se află, fusese descoperit de către primele iscoade trimise pe A'Parna. Cei doi cercetași urmau să vadă exact cum stăteau lucrurile și ce apărare există în jurul orașului. Și, mai important, cum puteau trece de ea.

Damut deschise peretele și îi lăsa să treacă.

Erau bine pregătiți pentru o călătorie estimată la trei zile. Amândoi purtau armuri ușoare dintr-o lucrătură fină de metal și țesătură de umgadi (un animal mic din caverne care secretă o substanță din care se poate țese fir, substanță care are proprietatea

ciudată de a absorbi atât magia cât și energia de orice fel; întunecații aveau ferme enorme de umgadi pentru nevoile lor de zi cu zi, toate hainele lor erau măcar cu puțină țesătură de umgadi) și căști din mithril. Cizme tari din piele care rezistă la mii de Km le protejau picioarele, aveau nevoie de ele căci terenul subteranelor era tare accidentat. Mânuși din mithril le dădeau forță cât trei. Fiecare purta cel puțin o armă de foc și câte o secure scurtă specifică micuților. Umas căra echipamentul suplimentar de detectare. Aveau prinse la gât talismane cumpărate de pitici de la interdimensionali având capacitatea de a ascunde purtătorii lor de magie. Sperau ca talismanele să fie destul de puternice să îi ascundă de vrăjitorii și scurtătorii elfilor întunecați, căci costaseră enorm de mult, destul să-ți cumperi o întreagă țară.

Nicio lumină nu le arăta calea, piticii nu aveau nevoie de lumina, vedeau bine în întuneric. Ba chiar Edwn purta ochelari speciali de viziune îndepărtată cu care vedea și cea mică disturbare de temperatură din jur. Oricum luminile s-ar fi văzut departe în tunele și numai ar fi atras atenția asupra lor.

Cu un oftat cei doi se puseră pe drum.

Neobosiți, micuții mășăluiau prin tunele.

Dacă cineva i-ar fi văzut s-ar fi minunat de viteza și felul cum se mișcau iscoadele. Niciun pas nu era pus greșit, niciun colț de stâncă nu le părea necunoscut. De parcă ar fi crescut aici, printre stâncile contorsionate și aerul greu a cavernelor.

După aproape cinci, șase ore, în timp ce stăteau pe o terasă povârnită Edwn îl apucă puternic de umăr pe tovarășul său și îl trase în umbra peretelui astfel încât erau aproape invizibili.

Dintr-un tunel mai mare își făcură intrarea în pasaj elfi întunecați, opt în total. Mergeau fără nicio grijă pe lume, cu armele pe umeri. Cel mai probabil o patrulă de vânători care se întorceau acasă. Din fericire pentru cei doi terasa era la cinci metri înălțime și cobora unindu-se cu podeaua doar mai departe în peșteră, astfel încât scăpară neobservați.

Dupa ce elfii dispărură în tunel Edwn se trase pe marginea terasei.

— Am avut noroc; răsuflă el ușurat

— N-am văzut niciodată skatii în carne și oase; Umas fiind

născut pe Daru nu avusese ocazia de a se întâlni cu dușmanii de moarte a poporului său, nu par așa tari.

— Tar sa nu te auda amice. Nu vrei sa stii cit de puternici sunt, crede-ma. Bine că nu au fost cercetași sau vânători de capete. ~~A~~ia ne-ar fi simțit imediat și ți-ai fi înghițit cuvintele. La propriu.

Umas rânji și bătu ușurel patul pistolului de la brâu. Trăgător excelent se bazase întodeauna pe armele de foc.

— Să încerce numai.

Edwn ridică din umeri, un gest învățat de la oameni, nu avea rost să-l contrazică, și se ridică în picioare.

— Să mergem. De acum încercăm să ne ținem după ei. Om vedea și noi unde se duc.

— Dacă ne întind o cursă?

— Nu ne vor simți. Ai fost special antrenat pentru această misiune, vei face față. Hai, înainte să se depărteze.

În sinea sa Edwn se bucura, văzuse comportamentul elfilor. Deveniseră prea siguri de ei, lăsaseră jos garda, în vremurile vechi vânătorii i-ar fi simțit și ucis fără milă.

Tocmai moleșeala lor le dădu posibilitatea micuților să se țină după ei.

Și se ținură pe urma lor, cât de aproape avură curajul. Nu a fost ușor, de mai multe ori a trebuit să rămână în urmă sau s-au întâlnit cu creaturi a lumii subterane care au trebuit evitate. Cât pe ce să fie descoperiți când un scormonitor dăduse peste ei și iscase o larmă imensă. Noroc cu un pâlț de ciuperci uriașe de oxigen în care s-au adăpostit până ce creatura nebună plecă în căutarea unui loc mai liniștit.

Până la urmă tot ținându-se pe urma elfilor ajunseră într-o cavernă mare a cărei stalacnite și stalactite gigantice ornau pereții de parcă ar fi dinții unui monstru mitologic. Caverna avea cel puțin câteva zeci de km pătrați și se înălța la vre-o treizeci de metri, dacă nu mai mult în unele părți. Un râu țâșnea de la înălțime și se învolbura de-a lungul cavernei intrând în celălalt perete după ce traversa o mare parte din ea.

Dar ceea ce complica întreaga situație era în apropierea peretelui opus de locul pe unde intraseră micuții. O îngrămădire de clădiri înconjurată de un gard ciudat. Gard de doi metri înălțime și construit din metal negru în împletitură rară dar complexă care mai

mult părea ca fiind organică. O aură stranie înconjura gardul dându-i o paloare roșiatică.

Umas și Edwn se târâră până la o ridicătură de stânci și pământ de unde aveau un punct de observație bun asupra întregii peșteri. Edwn scoase o lunetă și se apucă să cerceteze întăritura ce părea fi a întunecaților.

În centrul taberei elfești trona un obeslisc înalt a cărui suprafață era înscrisă cu rune pulsând de lumină, lumina asemănătoare cu cea a gardului. În interior se găseau mai multe structuri din piatră și material flexibil. Piatra fiind materialul de construcție pentru patru clădiri mari și pătrătoase în timp ce materialul flexibil asemănător pânzei era folosit la corturi. O mulțime de întunecați și alte rase, în special duregari, se perindau printre ele și grămezi de echipament erau împrăștiate peste tot cu sclavi trebăluind în jurul lor.

De la marginea taberei, înfipite în pari, se zgâiau cu ochi goi mai multe capete. De om, pitic și serraî.

— Probabil ca să sperie vizitatorii nepoftiți; remarcă Umas cu o grimasă când văzu trofee.

— Și funcționează. Ceea ce știu eu e că tabăra asta nu a fost menționată de către primii cercetași. Nu e pe hartă. Trebuie să-i raportăm lui Dorn imediat; murmură Edwn

— Eu zic să mai stăm. Să vedem ce putem afla mai înainte. Edwn se trase jos după stânci.

— Poate. Aparatul tău ce spune? Umas ridică “mirositorul” de magie și-l îndreptă spre tabără. Lumina din interiorul cadranelor prins între două lamele de cristal și electrum pulsa ritmic și des. Ceea ce însemna prezența magiei în cantități considerabile.

— Skatii au protecție. Dacă ne apropiem ne descoperă la sigur. Și cât pui la bătaie că gardul e reînforțat de-o barieră magică. Mai bine caută să vezi dacă găsești un punct slab la poartă.

Edwn se ridică din nou și-și plimbă luneta peste întreaga tabără. Paza la poartă era asigurată de mai multe dintre creaturile create de magia elfilor, brute insectoide cu armură naturală de nepătruns și forță egală cu a uriașilor.

Și văzu alți doi care îi ridicară părul pe ceafă.

Vânători de Capete. Cei mai cumpliți și temuți dintre războinicii elfilor întunecați erau vânătorii de capete. Fiecare un talent înăscut în magie dar continuaseră pe calea luptătorului. Corpul le era acoperit cu

rune și tatuaje magice iar armele învăluite de putere nu lipseau din arsenalul lor. Toată viața lor era sub semnul războiului și a supraviețuirii în condiții din cele mai grele. Odată puși pe urmele unei ținte nu renunțau niciodată.

De obicei operau singuri, vânători solitari. Dar din când în când formau echipe de câte cinci. Și atunci erau cel mai periculoși. Adevărate echipe ale morții. Dacă în tabără se afla o întreagă echipă atunci aveau să fie probleme mari.

Tabăra nu părea să aibă niciun punct slab. Avea doar o intrare și poziția ei nu îți lăsa niciun loc prin care te puteai apropia fără să fi văzut. Stralucirea gardului continua într-o cupolă deasupra taberei asigurând o protecție completă și din aer.

— Rămânem; hotărî el; îi vom supraveghea pentru două zile după care ne întoarcem la bază.

— Va fi periculos; rânji larg Umas

— Oricum suntem nebuni să fim aici. Măcar să ne ducem nebunia până la capăt.

Zilele trecură greu, în fiecare moment ar fi putut fi descoperiți de patrulele elfilor întunecați, poziția lor fiind deosebit de precară. Își găsiseră un loc bunicel la câțiva pași de movilă, un loc cu mai multe stalacnite înalte acoperite cu mușchi. Printre ele își făcură temporar culcuș cei doi având deosebită grijă să nu lase nicio urmă, cât de mică, nici măcar o adâncitură în stratul de mușchi. Peste ei își puseseră pelerinele care îi făceau aproape invizibili pentru ochii normali iar amuletele de ocluziune îi protejau de detectarea prin mijoace magice.

Supravegheau tabara cu rîndul încercînd să găsească o cale spre interior. Și nu o găseau.

Oricât de moleșiți ar fi fost întunecații, supravegheau cu grijă intrarea. Numai cei ce cunoșteau parola aveau voie în tabără, iar sclavii cercetați atenți și supravegheați tot timpul cât se aflau în interior. Edwn crezuse că câțiva micuți ar fi putut să se infiltreze ca sclavi în interiorul întăriturii și să atace din interior, dar își dădu seama că niciun fel de explozibili sau arme grele nu ar fi putut trece și, în plus sclavii din tabără purtau amprenta de identificare pe piele. Iar stîlpul care menținea câmpul era mai mult ca sigur protejat împotriva armelor ușoare.

Idea le veni în timp ce Umas mușca hotărât dintr-o bucată de

turtă neagră așa cum le plăcea piticilor. Câteva pietricele se desprinseseră din tavan și atinseseră bariera de protecție.

Câmpul străluci puternic în zona impactului, dar nu le vaporiză și se rostogoliră la sol.

— Dacă am prăbuși tavanul peste ei? Mintea lui Edwn, care se concentrase asupra porții, se luminează brusc.

— Acum începi și tu să gândești. Câmpul nu poate fi atât de puternic, pietrele nu se dezintegrează când îl ating. Este pasiv. Dacă reușim să doborâm destul din tavan se va rupe.

— Nu știu dacă avem vrăji destul de puternice pentru a distruge tavanul cavernei și a rupe bariera.

— Tu ai avut ideea. Cred că armurierii vor găsi soluția. Acum hai, să mergem să discutăm cu Dorn. Am stat prea mult lângă amicii noștri întunecați.

La fel ca și la venire se retraseră cu maximă precauție. Nevăzuți și neauziți.

De Dorn dădură tot unde îl lăsaseră, doar mult mai nervos.

— Unde ați pierdut vremea voi doi. Încă ceva timp și aș fi trimis câțiva bravi să vă ia urma.

— Poveste lungă șefule; mormăi Edwn

— Vești proaste; îl secundă Umas Dorn le făcu semn să ia loc pe rogojini și le întinse halbe pline ochi cu bere piticească. Se aflau în cortul lui, ridicat în timpul cât cercetașii fuseseră plecați. O lumină slabă provenind de la un lămpaș electro izvora peste harta despaturată de cercetași care arăta labirintul tunelelor și cavelnelor.

— Să auzim noutățile! Degetul unsuros a lui Edwn arătă o joncțiune de tunele

— Am dat peste o întăritură care supraveghează drumurile spre Nek'Vassar. Nu putem trece pe lângă ei cu tot echipamentul. Și au destule trupe să ne distrugă cu ușurință într-o luptă deschisă.

Dorn își mângâie barba

— Voi doi nu prea păreți îngrijorați

— Păi, dacă oricum trebe să-i hărțuim pe skatii măcar să începem cu ăștia. Și Umas a găsit o cale prin care să ne ușurăm munca

— Explicați-mi!

În străfundurile pământului nu există zi și noapte.

Totuși organismele vii au un anumit ciclu de viață dat de către Creator. Ciclu de viață pe care Edwn îl văzuse și în tabăra întunecaților în scurtul timp cât îi ținuse sub observație. Existau două perioade în viața taberei, una de intensă activitate și una de relativ repaus.

În timpul celei de-a doua perioade se furișară micuții în caverna ce adăpostea tabăra.

Pentru micuți nu a fost o călătorie ușoară, mai ales din cauza volumului mare de arme pe care le duceau cu ei. Au mers pe echipe mici, cu fereală, ascunzându-se la orice zgomot. În unele locuri au cerut pământului să deschidă tunele secundare, crăpături în stâncă în care s-au ascuns până au trecut patrurile elfești.

A fost un mic miracol că au reușit să treacă neobservați.

Dar până la urmă, adunați cu toții în vechiul loc de observație a lui Umas și Edwn, care aproape nu îi încăpea, își instalau armele.

— Thorwald. Ești gata? întrebă Dorn cu grabă în glas, încă nu înțelegea cum de nu îi detectaseră elfii întunecați, și proști de tot să fie și nu aveau cum să nu-i simtă pe micuți, doar era propria lor curte

Ursuzul Thorwald avea în grijă armele grele ale companiei, un aparat butucănos pe două roți cu patru țevi care se roteau în jurul unui ax central. Arma putea lansa proiectile în regim de aruncător de grenade. Problema era că arma se încărca extrem de anevoios, de aceea trebuia să-ți țințești bine prima salvă de încărcături. În afara lansatorului micuții procuraseră și un mortier care putea lansa tot tacâmul de proiectile ciudate pe care le născocise mintea inventivă a duregarilor și piticilor.

— Pregătite și armate. Dorn atinse aparatul dreptunghiular cu fețe de cristal din mână în un anumit fel, două sclipiri luminară fațeta. Era un comunicator pe distanțe scurte cu o magie aproape insesizabilă. De pe partea cealaltă a cavernei un alt grup mic de pitici aștepta.

Când Edwn văzu cristalul licărind se grăbi să răspundă.

Atacul putea să înceapă. Duregarii de lângă el, cinci ca număr, își verificară ultima oară armele, puști energetice – țevi lungi conectate printr-un păienjeniș de cabluri cu generatoarele de egro de pe spate și pistoale butucănoase. Își armară și grenadele în timp ce Edwn dădu pe gât o licoare specială care îi creștea forța de zece ori. Ei erau pregătiți.

Dorn bătu ușurel pe umărul lui Thorwald.

Care abia aștepta.

Trase de curea.

Cu un pocnet surd primul proiectil părăsi țeava, spirală prin aer și explodează în tavan. Axul se rotește, a doua țeavă scuipând proiectilul pe aceeași traiectorie.

Exploziile afectară tavanul, dar nu îndeajuns încât să provoace masivă cădere pe care o așteptau micuții. Totuși, ceva se întâmplă, linii minuscule de fracturare se împrăștiară de-a lungul suprafeței stâncii. Un nou proiectil le adânci și multiplică, bucăți de pământ și rocă se desprinseră și căzură peste tabăra elfilor întunecați.

Străjile elfilor întunecați dăduseră deja alarma, încă de la primul proiectil și ieșeau în forță din tabără.

Cel ce Vorbește Pietrei a micuților se alătură efortului de dizlocare a tavanului, murmură cerința sa, pulbere fină se ridică din mâinile sale, magia se infiltră în adâncurile rocii, la fel ca apa când intră și se prelinge prin cea mai mică deschizătură sau crăpătură. Unde se dezlănțui.

Întregul tavan explodează.

Ceea ce căzuse mai înainte ridicase intensitatea scutului la un nivel extrem și pareă îmbăiat în lumină puternică. Pietrele care îl ciocniseră se rostogoliră și rămaseră la baza lui continuând să-l țină în tensiune. Dorn se ridică în picioare și mătură cu fascicolul tunului portabil, cea mai grea armă energetică a piticilor, scutul.

Cu tavanul cazând și sub asaltul energiei intense scutul suprasolicitat deveni și mai arzător, la fel stâlpul din centrul taberei a cărui simboluri își ardeau ochii.

Și se dizolvă.

Roci, pământ, mușcări, totul se prăvăli peste clădiri, corturi, căruțe și cei din înăuntrul taberei. Luptătorii elfi întunecați care erau deja în afara taberei se opriră nehotărâți. Să continue atacul sau să se întoarcă să-și apere tabăra și magii.

Decizia nu mai era în mâinile lor.

Micuții își începură atacul.

II

Micuții fugeau, mogâldețe nedeslușite pe fundalul întunecat al cavernei, pentru a ajunge în pozițiile optime de tragere. Armurierul ridică un aruncător de bombe și trimise o bombă în fața cetii de războinici ce ieșise din tabără. Una anti-infanterie, când detonă împrăștie o ploaie de cuie bine ascuțite în jur. Din păcate pentru atacatori armurile elfilor întunecați lăsau puține puncte vulnerabile iar

brutele insectoide aveau platoșă naturală așa că avu un efect minim.

Pentru a-i pune în încurcătură pe adversari piticii aruncară sfere de mărimea unui pumn, pline de umflături, din care ieșea un fum verde înecăcios formând repede o ceață deasă prin care abia de puteai vedea. Războinicii skatii nu fură descurajați și se aruncară cu vitejie în ceață căutându-și dușmanii.

Thorwald îndesă cu greutate un proiectil în mortier și îl trimise în centrul taberei rămase fără protecția magică. Era un proiectil incendiar de mare putere care dădu foc câtorva corturi și instală debandada în întăritură.

Între timp soldații elfi ajunseră la pitici și se încăierară. Dorn își abandonează tunul – se terminase încărcătura – și trecu la armele mai tradiționale. Dar nu chiar atât de tradiționale, după cum realizează și primul elf care ajunse la el, când o bilă înscrisă cu rune îi trecu prin gât reducându-l la tăcere pentru totdeauna.

Murza, un pitic tânăr, îi mitralie cu un lansator de lame rapide, un alt pitic tăie o brută în două cu o armă las pe fascicul îngust. Scăpă arma din mână când un cuțit îi intră în piept sfâșiindu-i armura.

Dorn pară lancea unui elf cu brațul înzăuat și îi întoarce atacul cu securea tăindu-i mâna de pe lance. Se feri la timp de o altă lance care îi rupse armura de pe umăr. Murza primi o sabie în stomac care îi ieși prin spate, întunecatul îl mai împunse o dată ca să fie sigur că murise. Nici nu văzu proiectilul incandescent care îl lovi în față dintr-un aruncător.

Edwn conducea al doilea grup de atac, în mâini purta lansatorul electrostatic care arăta exact ca o lance de turnir tăiată aproape de bază. Armă cu care pompase două proiectile într-un paznic insectă-brută. Mai avea doar trei descărcări dar considera că erau destule. Restul cetei se descurca destul de bine cu soldații elfi care apărau întăritura împușcându-i de la distanță.

Și astfel puteau intra în tabără.

În timp ce tăiau gardul cu lame zimțate o săgeată cu vârful în flăcări doborî unul dintre ei. Îi răspunseră aruncând o mulțime de grenade ce făcură praf primele corturi.

Și dezveliră o ceață de elfi zăpăciți de explozii ce așteptau să-i prindă în ambuscadă. Văzându-se descoperiți apărătorii șarjară cu strigăte înfricoșătoare de luptă.

— Umas, arde-i!!! strigă Edwn cu toată puterea peste zgomotul

bătăliei

Umas purta pe spate aruncătorul de flăcări, îndreptă țeava spre elfi și apăsă trăgaciul. Jetul de foc se plimbă peste ei incinerându-i pe unii, alții trecură prin foc protejați de magie și dară iama în pitici.

Edwn se feri de o lamă, împinse țeava armei în burta elfului și trase. La așa de mică distanță proiectilul avea destulă putere pentru a trece de armură și a-i face stomacul terci. În stânga sa văzu cum doi pitici sunt transformați în paratrăznete de izvorul electric ce ieșea din palmele unui vrăjitor elf întunecat. Tot corpul le era străbătut de forța electricității până ce inimile le cedară și ambii se molesiră fără viață.

Damut văzuse și el, tocmai doborâse un elf cu buzduganul. Puse arma jos și apucă arbaleta grea. Arma era pregătită special pentru lupta împotriva magilor. Vârful scurtei săgeți costase zeci de ore de muncă și purta în el o abilitate specială, cea de a desface vrăjile. Ceea ce însemna că putea trece prin scuturile magice.

Ținti vrăjitorul cu atenție, care împletea o nouă vrajă nefiind atent la ceea ce se petrecea în jur, și strânse trăgaciul. Boltul merse drept, fără deviere atingându-și ținta. Magul muri mirat că vrăjile de protecție nu îl opriseră.

Și piticii aveau arme cu electricitate, un duregar îndesat îndreptă spre ei arma lui care părea mai mult un magnet cu o coadă lungă. Descărcarea de electricitate formă o zonă mortală printre elfi. Patru dintre ei căzură scuturați bine la pământ. Vârfuri de arbalete-fulger doborâră alții doi.

Duregarul cu arma electrică murmură în barbă:

“Tar fie slăvit, nebunul de Svar a reușit să facă în sfârșit ceva care să funcționeze.”

Se referea la bobina de pe spate, care înmagazina energia armei înainte să tragă, ca un fel de condensator. Un pitic numit Svar reușise, după mai multe experimente nereușite, unele de-a dreptul dezastruase, să facă bobina să nu explodeze când se încărca și de atunci așa îi rămăsese numele și armei, Trăsnitorul Svar. Arma avea și o parte proastă, bobina înmagazina doar două descărcări după care trebuia reîncărcată pentru câteva ore. Dar pe micuț nu-l interesa prea mult amănuntul, pentru el era de ajuns că funcționase. Apasă din nou trăgaciul și încă o furtună electrică lovi brutele elfilor prăbușindu-le la sol.

Dar războinicii întunecați nu se lăsau atât de ușor. Chiar și luați

prin surprindere de armele micuților continuau să lupte ca niște animale sălbatice însetate de sânge. Unul dintre ei, vânător de capete, cu un dragon înfățișat pe armură tăie în bucăți patru pitici înainte să moară atins de zeci de vârfuri și gloanțe. Vrăjitorii elfi întunecați aruncară oboseală și greutatea timpului peste pitici.

Cu pași împleticiți micuții rămaseră fără puterea de a continua.

Cel care îi scoase din încurcătură fu Thorwald care luase tubul de mortier în brate și trase pe orizontală cu o împrăștiitoare, unul dintre proiectilele antipersonal. Reculul îl, aproape, trânti la sol. Ceea ce făcu cu vrăjitorii fu mult mai rău, bucățile ucigătoare îi transformară în mese sângerânde.

Odată cu moartea lor vrăjile se împrăștiară ca fumul răspândit de viscol, micuții își reveniră și atacă cu mai multă vigoare. Un jet de flăcări incineră alți soldați care ieșiră la luptă.

Și atunci căzu, ca un trăsnet, un nou străin printre ei.

Un serraî înzăuat și înarmat. Gata de luptă.

Serraîi sunt o rasă care nu au absolut nicio conștiință de neam sau popor. Sunt individualiști convinși pe care îi interesează doar propria persoană, și, în cazuri grave familia lor apropiată.

Însă au și de ce. Sunt deosebit de rezistenți și cu puteri psionice considerabile. Înalți, pe la un doi metri, umanoizi, au pielea de o culoare mușterie-deschis. Nu au urechi iar ochii sunt o bandă străvezie prin care se vede focul interior al energiilor psionice. Toate cartilagiilor le sunt întărite și pe exterior cu alte cartilagii tari, chitinoase, ca de insectă. Chiar dacă tehnologic nu sunt dezvoltăți au acces la magii și puteri psionice care aproape le egalează pe cele a elfilor întunecați. Cu care se găsesc în conflict în majoritatea cazurilor.

Iar acum unul dintre ei se găsea în mijlocul micuților.

Sărise prin acoperișul uneia dintre clădirile de piatră propulsat de o forță nevăzută. Cu cămașă de zale fină și o apărătoare de cap, restul doar haine din pânză groasă, largi, care îi ascundeau formele.

Micuții surprinși, nu stiau cum să-l considere. Prieten sau dușman. Doar apăruse din casa skatiilor.

Când se puse în mișcare două gloanțe, trase instinctiv de pitici, trecură pe lângă el. Singura armă era un pumnal lung dintr-un metal albăstrui și îl folosi să taie un elf întunecat prin spate dar și un pitic care îi stătea în față. Cu o singură mișcare a mâinii stângi produse o

rafală psionică care îi împrăştie din cale orice obstacol.

Rapid, dispăru în penumbra cavernei.

— Stați pe loc! le ordonă Dorn celor care vroiau să se ia după serra; Acolo ne e dușmanul; și arată spre interiorul întăriturii

Micuții își reluară înaintarea. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în tabăra întunecaților izbucneau ciocniri izolate cu apărătorii rămași. Vrajitorii elfi erau cei mai răi, o sferă de foc pârjoli doi micuți înainte ca un trăgător să-i spulbere capul.

Își dădură seama de ce skatii erau atât de dezorientați. Mare parte din sclavi se răzvrătiseră de când începuse atacul și îi luaseră prin surprindere.

Cu toate acestea cea mai mare parte dintre răzvrătiți zăceau morți, nefiind pe măsura soldaților elfi întunecați.

O ultimă efortare de atac veni din partea stângă, de după o casă din piatră, războinici înarmați, protejați de vrăji scut, în frunte cu un Vânător de Capete. În momente fură lângă Umas, îl tăiară pe ajutorul lui și un bolt de magie îl trimise la pământ pe Damut. Aruncătorul de flăcări l-ar fi prăjit și pe el la distanța dintre ei așa că Umas îl lăsă să cadă și trase spada. Pară lancea ce se îndrepta spre gâtul său, cu cealaltă mână trase pistolul din teacă și-i puse o bilă înscrisă cu rune de distrugere în stomac prin armură.

Dar nu-l opri.

— Ajutați-l!!! auzi un ordin din spate Doi pitici îi veniră în ajutor. Energie focalizată desenă un balet complicat în jurul lui

Umas având grijă să nu-l atingă. Cu skatii a fost alta problemă, magia lor nu putu reflecta energia continuă ce se revărsa din armele piticilor. Iar armurile lor erau deja supraîmbibate cu energie de la alte atacuri. Trei căzură tăiați.

Umas se feri de atacuri parând cu lama, din disperare, prietenii lui nu-l puteau ajuta în fața Vânătorului de Capete, aruncă o grenadă chiar la picioare și speră ca armura lui specială să-l ajute.

Explozia îl aruncă la zece pași distanță, fără suflare, lumea păru să-și piardă consistența și se întunecă.

Când își reveni Edwn era lângă el sorbind dintr-un flacon. I-l întinse și lui.

— Hei, uite cine a revenit înapoi la viață. Ne-ai tras o sperietură bună. Hai, trage o dușcă. Îți va prinde bine. Întăritor sută la sută. Iar cu

rănilor tale ai nevoie de cât mai mult.

Atunci își dădu seama Umas de bandajele care îl acopereau ca pe o mumie. Și de durere. Nu mai purta armură ci doar o șubă groasă care să îi țină de cald.

— Ai noroc că încă trăiești; îl lămuri celălalt; Armura aia jigărită a ta ți-a salvat viața. Dar ar trebui să-ți cauți alta.

Cu mâna dreaptă i-o arătă, toată sfișiată și distrusă, o zdreanță nefolositoare.

O mișcare îl făcu pe Umas să tresară. Doi pitici vânjoși apucară targa pe care era întins și se depărtară de tovarășul său care îi făcea glumeț cu mâna.

Cât timp Umas a fost inconștient lupta se terminase. Micuții curățaseră locul și eliberaseră toți sclavii. Acum își strângeau echipamentele și se retrăgeau spre galerii având grijă să-și șteargă urmele.

Pentru ei lupta se terminase în remiză. Chiar dacă distrugând tabăra îndepliniseră o parte din misiune, pierderile considerabile le redusese numărul astfel încât nu mai erau o forță de luptă demnă de luat în seamă.

Dorn îl chemă pe Edwn la el.

— Vreau să iei doi băieți cu tine și să ne păzești spatele. Nu vreau ca skatii să ne ia urma, sau oricine altceva

— Bănuiesc ca nu mai vrei să atacăm orașul.

— Ai văzut și tu câți bravi au murit. Întunecații sunt luptători buni, și ăștia erau doar trupe de garnizoană.

Damut li se alătură, bandajul care îi acoperea ochiul drept era îmbibat în sânge dar scurgerea se opri după intervenția vindecătorului.

— Cu cei eliberați ce facem?

— Să vedem câți sunt de încredere, în niciun mod nu trebuie să pereclitim secretul taberei noastre. Că tot vorbim, ai găsit ceva cristale pentru izolatul peșterii.

— Nu. Nimic. Se pare că vom avea de așteptat înainte să putem deschide o poartă direct în cavernă; mormăi posomorât Damut

— Va trebui să intrăm în legătură cu orice cuib de rezistență la stăpânirea elfilor. Dacă nu vom fi dependenți de proasta legătură cu Dura. Căci nu găsim noi pe aci vre-o fabrică de gloanțe sau baterii egro. Și fără energie s-a zis cu armele las.

Edwn clatină din cap

— Crezi că vrăjitorii lor au reușit să contacteze vre-un oraș din zonă.

— Mai mult ca sigur. Probabil chiar acum o forță de luptă se deplasează înapoi. De aceea e important să nu ne poata lua urma.

— Nu o vor lua; îl asigură Edwn. Își alege doi dregari mai tineri și se puse pe treabă în urma coloanei principale. Pentru el priveliștea era dureroasă, micuții cărau tărgi cu răniți, sau își târau picioarele cu greutate. Gemete aproape mute îi însoțeau în marșul lor întinzând atmosfera deprimantă. Dar Edwn îi vedea și cu alți ochi. Fiecare dintre bravi venise pe lumea asta blestemată pentru demnitatea lor, pentru a-și salva frații care se mai aflau la cheremul elfilor întunecați. Avea toate motivele să fie mândru de ei

O lacrimă amară își făcu loc pe obraz înmuind noroiul și praful adunat în timpul ultimelor zile. O șterse repede și îi împinse pe camarazii săi mai tineri de la spate.

— Mai repede leneșilor, avem o grămadă de lucruri de făcut.